

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/8/2025
Identifikačné číslo spisu:	8620200225
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8620200225.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne L. I., narodenej XX. P. XXXX, B. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Námestie SNP 7, proti žalovanej Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35697270, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Branislava Máčaja, s.r.o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46759875, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-3C/11/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2024 sp. zn. 26Co/6/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník - v súčasnosti Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 19. septembra 2022 č. k. 3C/11/2020-141 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi nemajetkovú ujmu vo výške 2.175 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyňi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

1.1. Pokiaľ žalovaná pri svojom prvom úkone namietala miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník prvostupňový súd uviedol, že je miestne príslušným súdom, a to s poukazom na ustanovenie § 19 písm. b) resp. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). V danom prípade podľa jeho názoru totiž išlo o spotrebiteľský spor resp. udalosť, ktorá založila nárok na náhradu škody a teda jej súčasťou ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode tunajšieho súdu.

1.2. Z vykonaných dôkazov súd ustálil, že bezpečnostným incidentom došlo k porušeniu osobnostných práv žalobkyne, preto (iba) morálna satisfakcia sa javila súdu ako nepostačujúca a vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu ako aj vzhľadom na funkciu preventívno - sankčnú bolo potrebné žalobkyňi priznať finančnú náhradu. Pri úvahe o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal súd z porovnania výšky odškodnenia pre obete násilných trestných činov

podľa zákona č. 274/2017 Z. z. V rozhodnom období kedy došlo k zásahu do práv žalobkyne to bola suma 4.350 eur. Súd riadiac sa zásadou primeranosti priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 2.175 eur, ktorá zodpovedá polovici odškodnenia obetí násilných trestných činov. Prihliadal pritom k samotnému účelu a funkciám tohto inštitútu pri ochrane osobnosti. Na základe uvedeného súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 2.175 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

1.3. Pokiaľ žalovaná namietala premlčanie práva žalobkyne na zaplatenie nemajetkovej ujmy súd uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že listina obsahujúca osobné údaje žalobkyne, bola neodborne uložená v archívnej krabici v sklade za tovarom značkovej predajne žalovanej v Q. spoločne s cca 480 ďalšími originálnymi listami klientov žalovanej a to v období do 25. januára 2017 do 09. februára 2017, kedy ich našiel F. Q.. Žaloba bola podaná na súd dňa 05. februára 2020, pričom v zmysle § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) začiatok všeobecnej trojročnej premlčacej doby plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz a týmto je deň 09. februára 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi žalobcu nájdené F. Q.. Premlčacia doba uplynula dňa 10. februára 2020, teda žaloba bola podaná včas. Z uvedeného dôvodu preto súd na námietku premlčania neprihliadol.

1.4. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, pretože výška náhrady závisela od úvahy súdu.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. júna 2024 sp. zn. 26Co/6/2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 110 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov voči žalovanej v rozsahu 100%.

2.1. V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa miestnej nepríslušnosti prvoinštančného súdu odvolací súd dospel k záveru, že vo veci konal miestne príslušný súd. V danom prípade sa nepochybne jednalo o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovení § 11 a § 13 OZ. Zároveň sa žalobkyňa domáhala primeraného zadost'učinenia, pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepochybne možno subsumovať pod pojem škoda tak, ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z 24. októbra 2013 vo veci C-22/2012 (Hassová), kedy obdobne aj v tomto prípade Súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle Smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojem škody. Z uvedeného rozhodnutia teda nepochybne vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. Preto prvoinštančný súd bol miestne príslušným súdom v zmysle ustanovenia § 19 písm. b) CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovanej je na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že udalosť, ktorá zakladala nárok na náhradu škody, a teda jej súčasť ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode prvoinštančného súdu. Preto považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom ustálenia jeho miestnej príslušnosti odvolací súd za správne, aj keď z iných dôvodov než na ktoré poukázal súd prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd dodal, že miestna príslušnosť Okresného súdu Svidník bola daná ako osobitná miestna príslušnosť podľa § 19 CSP, v dôsledku čoho nebolo relevantné tvrdenie žalovanej vznesené v odvolacom konaní o miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie.

2.2. Pokiaľ sa týka otázky premlčania žalobkyňou uplatneného nároku v konaní, odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, pričom v celom rozsahu na toto odôvodnenie poukázal. Začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, a to je deň 09. februára 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcami. Túto skutkovú okolnosť je potrebné považovať za moment vzniku bezpečnostného incidentu. Nasledujúcim dňom 10. februára 2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba a uplynula 10. februára 2020. Žaloba bola na súd doručená dňa 05. februára 2020, teda pred uplynutím premlčacej doby. Začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ nemohol plynúť odo dňa, kedy si tlačivá v sklade „všimol“ vedúci predajne Orange v Q.. Neoprávnené sprístupnenie osobných údajov nemohlo nastať procesom „všimnutia si“ tlačív v mechu uloženom na podlahe skladu svedkom D. O.. Aj z pohľadu konkretizácie časového momentu bola takáto výpoveď svedka neurčitá, keď uvedenú skutočnosť uvádza ako „naposledy som si všimol uložené tlačivá“, z ktorej však nemožno vyvodit' či po 25. januári

2017 sa predmetné tlačivá naďalej na podlahe skladu žalovanej nachádzali alebo nenachádzali. V prípade ak by moment opustenia tlačív zo skladu žalovanej mal predchádzať samotnému bezpečnostnému incidentu, podstatnou by mala byť skutočnosť, v ktorý prvý deň si bol svedok istý, že tlačivá v mechu už neboli uložené na podlahe skladu žalovanej, nie kedy ich tam naposledy videl.

2.3. Pri otázke posúdenia primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade tu existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobkyne nepovolaným osobám je tak závažným zásahom do jej práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadost'učinenie podľa § 13 ods. 1 OZ a vzhľadom na závažnosť okolností a charakter incidentu je dôvodné, aby bolo žalobkyni priznané aj právo na nemajetkovú ujmu. Uviedol, že v dnešnej dobe je téma súkromia jednoznačne témou rezonujúcou v spoločnosti a v súvislosti s presunom aktivít záväzkovo právnych vzťahov do digitálneho priestoru je nepochybné, že ponechaním všetkých osobných údajov žalobkyne bez náležitého dohľadu zo strany žalovanej sa značným spôsobom vytvorili podmienky pre zneužitie týchto údajov. Právo na ochranu osobných údajov možno dnes nepochybne považovať za sub-kategóriu práva na súkromie, a to vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na Článok 8 Dohovoru ako aj na ostatné právne predpisy, ktoré citoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Súčasná informačná spoločnosť a digitálna ekonomika dospela do stavu, kedy sa osobné údaje stali jednou z komodít na trhu, a preto je nutné tento derivát, ktorý už nie je len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto zveril dbať na to, aby subjekt, ktorému boli zverené, nevystavoval bezpečnostného riziku tieto osobné údaje a v prípade, že k tomu tak dôjde, je nepochybne dôvodné priznať dotknutej osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby táto bola primeraná a proporcionálna. Zodpovednosť rušiteľa sa posudzuje podľa objektívneho princípu, teda zavinenie sa neskúma a ani nepredpokladá, a na vznik zodpovednosti stačí už ohrozenie príslušných chránených práv, nakoľko ide o tzv. súkromnoprávny delikt ohrozovacej povahy. Objektívna zodpovednosť za ohrozenie alebo porušenie práv je systémovo príznačná práve pre oblasť ochrany osobnosti. V danom prípade sa morálna satisfakcia javila ako nepostačujúca a aj keď nemožno exaktne ohodnotiť závadové konanie, z judikatúry súdov vyplýva, že okolnosti, ktoré je nutné brať do úvahy pri priznaní nemajetkovej ujmy sú tieto: dĺžka protiprávneho konania, reakcia na upozornenia a požiadavky dotknutej osoby, dobrovoľné upustenie od konania a snaha o nápravu, škandalizácia osoby, opakovanie a zvyšovanie intenzity protiprávneho konania, úmysel motivovaný snahou o dosiahnutie zisku alebo zámernej diskreditácie osoby.

2.4. Odvolací súd dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie je neprimeraná vzhľadom k tomu, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, nakoľko z odôvodnenia nevyplýva jednoznačne, kedy boli predmetné písomnosti ponechané v príručnom sklade (pravdepodobne takmer tri roky). Rovnako tak žalovaná sa ospravedlnila za predmetné konanie žalobkyni, pričom v danom prípade nemožno hovoriť o nejakej škandalizácii žalobkyne, či o opakovanej a zvýšenej intenzite protiprávneho konania, či tým, že by došlo k úmyselnej motivácii k dosiahnutiu zisku alebo diskreditácie osoby. Zároveň je nutné brať do úvahy aj skutočnosť, že v danom prípade ide len o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ustanovení § 11 OZ, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov, no nebolo v konaní preukázané, že by došlo k takémuto zásahu. Táto skutočnosť je podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie výšky primeranej finančnej náhrady. Vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu ako aj vzhľadom na funkciu prevenčno-sankčnú, je primerané priznať žalobkyni nárok na finančnú náhradu. Na rozdiel od názoru prvoinstančného súdu odvolací súd poukázal na to, že pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd sa tieto sumy pohybujú cca 15.000 až 20.000 eur pri príbuzných v priamom rade, čo však samozrejme závisí od individuálnych okolností prípadu, no berúc do úvahy takto priznané sumy, ako aj berúc do úvahy nároky, ktoré sú priznávané osobám ako obetiam trestných činov, je nepochybné, že miera zásahu do osobnostných práv v tomto prípade je nepomerne nižšia. Podľa jeho názoru možno hovoriť o rozsahu 10% zo základu priznaného pre obeť násilných trestných činov (4.350 eur) (§ 12 ods. 3 Zákona č. 274/2017 Z. z.). Zároveň je nutné brať do úvahy to, že v danom prípade nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, došlo len k potencionálnej možnosti ich ohrozenia, čo nepochybne odôvodňuje ďalšie zníženie minimálne na hodnotu 50 % z vyššie uvedenej úvahy, t. j. 435/2, t. j. cca 220 eur a zároveň možno konštatovať, že neboli zistené ani dôvody akými sú napríklad škandalizácia žalobkyne, opakovanie či zvyšovanie intenzity konania, úmyselné

konania žalovanej (či iné vyššie uvedené okolnosti majúce význam pre výšku náhrady), čím je dôvodné túto sumu ponížiť o 50% teda na sumu 110 eur.

2.5. Odvolací súd uviedol, že vyššie uvedený výpočet prezentoval vo svojom rozhodnutí už odvolací súd vo veci 13Co/7/2021 z 30. marca 2021 a oproti zdôvodneniu primeranej výšky finančnej náhrady súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vyznieva presvedčivejšie v nadväznosti na zistené okolnosti, ktoré je nutné brať do úvahy pri priznaní nemajetkovej ujmy. Z uvedených dôvodov odvolací súd použil tento výpočet aj v tejto konkrétnej veci. Neodklonil sa pritom od názorovej línie tunajšieho súdu v skutkovo identických veciach týkajúcich sa žalovanej spoločnosti. (pozri odvolacie rozhodnutia 13Co/30/2022, 8Co/41/2022, 17Co/41/2022, 17Co/53/2022, 2Co/31/2022, 2Co/32/2022, 5Co/29/2022, 8Co/28/2022, 8Co/34/2022, 12Co/52/2023, 6Co33,35/2023 a mnohé ďalšie). Poukázal tiež na rozhodnutie Mestského súdu v Prahe z 29. augusta 2019 sp. zn. 22Co/147/2019, ktoré prešlo aj kontrolou ústavnosti zo strany Ústavného súdu Českej republiky (II. ÚS 4015/19).

2.6. Otázka náhrady trov konania v okruhu podobných vecí ako je táto bola predmetom prieskumu tak odvolacieho súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo veci II. ÚS 233/2022, pričom ústavný súd v uvedenej veci uviedol, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň ústavný súd konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Poukázal tiež na ďalšie rozhodnutia ústavného súdu (II. ÚS 225/2020, I. ÚS 24/2021, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020). Zo samotného znenia § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (advokátskej tarify do 31. decembra 2023) vyplýva, že tarifnou hodnotou je suma 1.000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a suma 2.000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy. Okolnosť v akej výške v konečnom dôsledku táto náhrada nemajetkovej ujmy bude priznaná, nie je právne významná z pohľadu nárokov na náhradu trov konania. Rozhodujúcou okolnosťou je to, že žalobkyňa mala vo veci úspech, nakoľko zásah do jej osobnostných práv v súvislosti s nesprávnym nakladaním s jej osobnými údajmi bol zistený, a preto má nárok v zmysle citovanej judikatúry ústavného súdu na plnú náhradu trov konania. Nebolo potom možné súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že žalobkyni ako plne úspešnej strane, čo do základu, patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, pričom ide o štandardný a zaužívaný výrok o nároku na náhradu trov konania používaných v prípadoch, kedy výška plnenia závisí od úvahy súdu a kde za plne úspešného sa považuje žalobca vtedy, ak vo výške plný úspech nemal.

2.7. Následne interpretujúc ustanovenie § 257 CSP a judikatúru ústavného súdu (SR i ČR) k tomu sa viažucu, ako i všeobecné nariadenie o ochrane údajov (anglicky General Data Protection Regulation, skrátene GDPR) ako i našu právnu úpravu zákon č. 122/2013 Z. z., zákon č. 18/2018 Z. z. uviedol, že rodné číslo je zakázané zverejňovať, právo zverejniť rodné číslo má iba dotknutá osoba, ktorej sa týka. Pre uvedené skutkové okolnosti porušenie práva na ochranu osobných údajov a najmä 400 násobné porušenie ochrany GDPR citlivých údajov obyvateľov okresu Q. by zvýhodniť porušovateľove práva a jeho majetok bolo podľa názoru odvolacieho súdu nielen nerozumné, ale aj v príkrom rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov so zreteľom na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Uprednostniť osobu zodpovednú za porušenie práva pred obeťou porušenia osobných údajov podľa presvedčenia odvolacieho súdu je neakceptovateľné. Inak povedané je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto je ustanovenie § 257 CSP v danej veci v prospech obchodnej spoločnosti neaplikovateľné. Odvolací súd bol presvedčený, že nepriznaním náhrady trov inak úspešnej strane sporu, by došlo k porušeniu práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ani hypotetické priznanie trov konania v rozsahu 200.000 eur v iných, avšak skutkovo podobných konaniach, nemohlo mať dopad na prejednávajúcu vec, pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom patriacim strane sporu a advokát je platobným miestom (pozri § 263 CSP). Odvolací súd preto nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa žalovanou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) zo strany žalobkyne, pretože rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je teda (stranou) vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovanej o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa spočívajúcom v tom, že žalovaná

bola do súdneho konania reálne donútená v dôsledku uplatnenia neprimeranej sumy vo výške 5.000 eur a takto uplatnená suma jej nedávala možnosť vyhnúť sa tomuto súdnemu konaniu. Z úradnej činnosti bolo známe odvolaciemu súdu, že v tejto skupine prípadov s rovnakým skutkovým a právnym základom ani po opakovanom právoplatnom judikovaní právneho základu nároku iných dotknutých osôb tým istým bezpečnostným incidentom žalovaná stále namietala nielen neprimeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale najmä popierala samotný právny základ nároku dotknutých osôb, a to napriek stále pribúdajúcim a v súčasnosti už desiatkam rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré danosť nároku dotknutých osôb právoplatne judikovali. Pre takýto prípad si žalovaná musí byť dobre vedomá všetkých dôsledkov, ktoré sú s neúspešným sporom spojené, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strany. Z týchto dôvodov odvolací súd nezistil ani jeden akceptovateľný dôvod na použitie zmierňujúceho ustanovenia § 257 CSP, a to ani čiastočne v prospech osoby zodpovednej za masívne porušenie osobných údajov podliehajúcej ochrane právu EÚ.

2.8. Odvolací súd tak rozhodol o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobkyni voči žalovanej v celom rozsahu s poukazom na úspech žalobkyne v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Na základe spomenutej judikatúry ústavného súdu bolo nepochybné, že žalobkyni patrí plný nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania bez ohľadu na to, že v konečnom dôsledku jej bola priznaná suma 110 eur náhrady nemajetkovej ujmy, aj keď táto uplatňovala pôvodne vo výške 5.000 eur. U takéhoto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobkyňa bola, čo sa týka základu nároku, plne úspešná, a to čo sa týka prvoinštančného aj odvolacieho konania, má preto nárok na plnú náhradu trov konania, uzavrel odvolací súd.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) rozsahom obsiahle (na 39 stranách) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Navrhla zrušiť obe rozhodnutia nižších súdov a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. V podstatnom namietala, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, ďalej nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov, a to v spojitosti s jej námietkami, že (i) vo veci konali a rozhodovali miestne nepríslušné súdy a v tomto ohľade bolo porušené (aj) jej právo na zákonného sudcu, (ii) žalovaná pohľadávka bola premlčaná a (iii) nesprávne bolo rozhodnuté o trovách konania, keď bola zaviazaná k úhrade trov v plnom rozsahu, pričom žalobkyňa mala úspech iba čiastočný a odvolací súd sa ani nevysporiadal s jej odvolacou námietkou o aplikácii § 257 CSP.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť a priznať jej náhradu dovolacích trov. Po opise skutkového stavu v širších súvislostiach (celkovo bolo uplatnených 166 žalôb na rovnakom skutkovom základe). V súvislosti s namietanou miestnou príslušnosťou prvoinštančného súdu v podstatnom poukázala na eurokonformný pohľad na škodu v zmysle jej posudzovania ako škody majetkovej tak aj nemajetkovej. Zdôraznila, že v skutkovo a právne identických veciach vychádzajúcich z toho istého bezpečnostného incidentu bola miestna príslušnosť bývalého Okresného súdu Svidník právoplatne konštatovaná všetkými odvolacími senátmi u viac než 140 dotknutých osôb. V súvislosti s otázkou premlčania poukázala na rozhodnutie českého najvyššieho správneho súdu z 22. februára 2005 sp. zn. 5A164/2002 (aj) z ktorého dôvodila, že premlčacia doba pre účely uplatneného nároku začala plynúť až od momentu ukončenia protiprávneho stavu. „Začiatok všeobecnej trojročnej premlčacej doby preto v zmysle ust. § 101 OZ plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (a to je rozhodne deň 09. 02. 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom), nie odo dňa, kedy si tlačivá v sklade naposledy „všimol“ vedúci predajne Orange v Q.“. V súvislosti s rozhodovaním o trovách konania poukázala na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 225/2020 a sp. zn. II. ÚS 233/2022. K ustanoveniu § 257 CSP uviedla, „že v predmetnej veci neboli splnené žiadne podmienky pre možnosť aplikácie § 257 CSP o použití moderačného práva súdu, pretože nebolo možné konštatovať výnimočné okolnosti prípadu ani dôvody hodné osobitného zreteľa“.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne k dovolaniu v podstatnom zotrvala na svojich dôvodoch uvedených v dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej v časti bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

9. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Dovolací súd predovšetkým pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní v zásade nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, ani prieskumu nim vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má síce dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

15. Dovolací prieskum v danej veci bol limitovaný posúdením prípadných zmätočností podľa § 420 písm. f) CSP a nie aj prípadným nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 CSP)- ktoré žalovaná v dovolaní explicitne nenamietala, hoci aj nesprávne právne posúdenie implicitne z obsahu dovolania mohlo vyplývať [§ 124 ods. 1 CSP (nesprávne posúdenie premlčania, či nesprávne posúdenie miestnej príslušnosti a z toho vyplývajúce dôsledky)] - ktoré dovolanie by však vzhľadom na napadnutý výrok odvolacieho súdu (110 eur) ex lege nebolo prípustné (§ 422 CSP). Uvedené platí aj v prípade odvolacieho rozhodnutia o trovách konania, proti ktorému dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je rovnako ex lege prípustné (§ 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP). Dovolací súd v neposlednom rade dodáva, že sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP.

16. Pokiaľ žalovaná v dovolaní napádala celé odvolacie rozhodnutie a žiadala ho ako také zrušiť najvyšší súd uvádza, že súčasťou I. výroku odvolacieho súdu bola aj zmena prvoinštančného rozsudku, ktorou odvolací súd nad rozsah sumy 110 eur žalobu zamietol. Teda žalovaná podaným dovolaním brojila aj proti tej časti odvolacieho rozhodnutia, ktorou jej nebola spôsobená žiadna (formálna ani materiálna) ujma a ktorou nijako nebolo zhoršené jej doterajšie právne postavenie; naopak v tejto časti odvolací súd vyhovel podanému odvolaniu žalovanej. Ani zmenou alebo zrušením tejto časti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu by sa nedosiahol pre žalovanú priaznivejší procesný výsledok. Z tohto dôvodu dovolací súd dovolanie žalovanej v tejto časti ako dovolanie podané neoprávnenou osobou odmietol (§ 447 písm. b) CSP).

17. Najvyšší súd predostiera, že i keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia, či nenáležité vysporiadanie sa s relevantnou argumentáciou odvolateľky je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom potvrdil do výšky priznaného nároku v sume 110 eur nárok v prospech

žalobkyne, pričom v medziach vymedzených dovolateľkou (posúdenie premlčania, miestnej príslušnosti a z toho vyplývajúce dôsledky a trov konania) právne konformným i dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo žalobkyni priznaný nárok nebol premlčaný, prečo vo veci konal miestne príslušný súd a prečo priznal žalobkyni trovy konania v plnom rozsahu resp. prečo nebol dôvod na uplatnenie ustanovenia § 257 CSP.

17.1. Pokiaľ žalovaná v konaní i v rámci odvolania namietala, že vo veci konal miestne nepríslušný súd a (iba) v tejto súvislosti bolo potom porušené jej právo na zákonného sudcu odvolací súd sa s touto námietkou nestotožnil keď uviedol, že v danom prípade sa nepochybne jednalo o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovení § 11 a § 13 OZ v rámci ktorého sa žalobkyňa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú v zmysle eurokonformného výkladu možno subsumovať pod pojem škoda [napr. rozsudok Súdneho dvora z 24. októbra 2013 vo veci C-22/2012 (Hassová)]. Na základe uvedeného bol potom Okresný súd Svidník miestne príslušným súdom v posudzovanej veci v zmysle ustanovenia § 19 písm. b) CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovanej bol na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že udalosť, ktorá zakladala nárok na náhradu škody, a teda jej súčasťou ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode Okresného súdu Svidník. Táto skutočnosť nebola v konaní sporná, preto odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom ustálenia jeho miestnej príslušnosti za správne, aj keď prvoinštančný súd uvedenú argumentáciu použil podporne, primárne vychádzajúc z osobitnej miestnej príslušnosti podľa § 19 písm. d) CSP. Najvyšší súd si je vedomý rôznorodej odbornej polemiky v právnych kruhoch o tom, či nemajetkovú ujmu možno v širších súvislostiach subsumovať pod právny inštitút náhrady škody (v prospech pozri napr. R 8/2018, či III. ÚS 666/2016, pozn.), na čo v podanom dovolaní poukazovala aj žalovaná. Na strane druhej odvolacím súdom vyslovený názor, podporený eurokonformným výkladom vyplývajúcim z vyššie uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora nemožno celkom zjavne považovať za svojvoľný, neudržateľný alebo prijatý v zrejmom omyle, teda za taký, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Inak povedané táto námietka žalovanej nemala dostatočnú intenzitu na vyslovenie porušenia práva na spravodlivý proces.

17.2. S otázkou premlčania sa vysporiadal v bode 27. rozsudku a zhodne so súdom prvej inštancie uviedol, že začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, a to je deň 09. februára 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom. Túto skutkovú okolnosť je potrebné považovať za moment vzniku bezpečnostného incidentu. Nasledujúcim dňom 10. februára 2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba a uplynula 10. februára 2020. Žaloba bola na súd doručená dňa 05. februára 2020, teda pred uplynutím premlčacej doby. Začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ nemohol plynúť odo dňa, kedy si tlačivá v sklade „všimol“ vedúci predajne Orange v Q. Neoprávnené prístupnenie osobných údajov nemohlo nastať procesom „všimnutia si“ tlačív v mechu uloženom na podlahe skladu svedkom D. O.. Aj z pohľadu konkretizácie časového momentu bola takáto výpoveď svedka neurčitá, keď uvedenú skutočnosť uvádza ako „naposledy som si všimol uložené tlačivá“, z ktorej však nemožno vyvodit' či po 25. januári 2017 sa predmetné tlačivá naďalej na podlahe skladu žalovanej nachádzali alebo nenachádzali. V prípade ak by moment opustenia tlačív zo skladu žalovanej mal predchádzať samotnému bezpečnostnému incidentu, podstatnou by mala byť skutočnosť, v ktorý prvý deň si bol svedok istý, že tlačivá v mechu už neboli uložené na podlahe skladu žalovanej, nie kedy ich tam naposledy videl. Podľa názoru najvyššieho súdu ani túto časť odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozsudku v otázke premlčania nemožno považovať za nepreskúmateľné resp. nedostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd riadne vysvetlil spôsob, ako určil začiatok a koniec plynutia premlčacej doby v konkrétnostiach súdnej veci.

17.3. Žalovaná nakoniec namietala vady rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania, ktorým bola zaviazaná na trovy v plnom rozsahu (trovy niekoľko násobne prevýšili priznanú istinu), pričom odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal aj s jej argumentáciou o potrebe uplatnenia moderačného opatrenia podľa § 257 CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa aj v časti trov konania náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Výrok o nároku na náhradu trov konania odvolací súd zdôvodnil v bodoch 35. až 60. svojho rozsudku najskôr poukázaním na skutočnosť, že v danom prípade ide o vec patriacu do skupiny viacerých vecí s rovnakým skutkovým a právnym základom, ktoré boli prejednávané na prvoinštančnom súde. Otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola už predmetom prieskumu (aj) ústavného súdu, ktorý

konštatoval, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň ústavný súd konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch (II. ÚS 233/2022). Podobne v náleze sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020 (zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020) konštatoval, že «[v] týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.» Obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020. Z rovnakých záverov vychádzal aj odvolací súd, ktorý poukazujúc na znenie vyhlášky č. 655/2004 Z. z. uviedol, že samotná okolnosť v akej výške v konečnom dôsledku náhrada nemajetkovej ujmy bude priznaná, nie je právne významná z pohľadu nárokov na náhradu trov konania. Rozhodujúcou okolnosťou bolo to, že žalobkyňa mala vo veci úspech, nakoľko zásah do jej osobnostných práv v súvislosti s nesprávnym nakladaním s jej osobnými údajmi bol zistený a preto má nárok na plnú náhradu trov konania. Nebolo preto možné prisvedčiť žalovanej, že žalobkyni ako plne úspešnej strane, čo do základu, patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy. V ďalšom odvolací súd v reakcii na ďalšiu námietku žalovanej interpretoval ustanovenie § 257 CSP, Všeobecné nariadenie o ochrane údajov (GDPR), poukázal na viaceré rozhodnutia ústavného súdu (SR i ČR) a uzavrel, že vzhľadom na opakované skutkové okolnosti porušenia práva na ochranu osobných údajov a najmä 400 násobné porušenie ochrany GDPR citlivých údajov obyvateľov okresu Q. by zvýhodnenie porušovateľa kvôli výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy bolo nielen nerozumné, ale aj v prikom rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov. Inak povedané bolo neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za rozsiahle porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto bolo podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 257 CSP v danej veci v prospech obchodnej spoločnosti neaplikovateľné. Odvolací súd nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa ani žalovanou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) pretože rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je teda (stranou) vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovanej o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa spočívajúcom v tom, že žalovaná bola do súdneho konania reálne donútená v dôsledku uplatnenia neprimeranej sumy vo výške 5.000 eur a takto uplatnená suma jej nedávala možnosť vyhnúť sa tomuto súdnemu konaniu. Z úradnej činnosti bolo odvolaciemu súdu známe, že v tejto skupine prípadov s rovnakým skutkovým a právnym základom ani po opakovanom právoplatnom judikovaní právneho základu nároku iných dotknutých osôb, tým istým bezpečnostným incidentom, žalovaná stále namietala nielen neprimeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale najmä popierala samotný právny základ nároku dotknutých osôb, a to napriek stále pribúdajúcim a v súčasnosti už desiatkam rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré danosť nároku dotknutých osôb právoplatne judikovali. Pre takýto prípad si žalovaná musela byť dobre vedomá všetkých dôsledkov, ktoré sú s neúspešným sporom spojené, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strany. Podľa názoru dovolacieho súdu ak aj odvolací súd prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky dovolateľky, táto skutočnosť nezakladala vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd jednoznačne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali priznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyni proti žalovanej v celom rozsahu, ako aj dôvody, pre ktoré nebolo možné postupovať podľa § 257 CSP. Dovolací súd konštatuje, že výrok rozsudku odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) je úplný, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP. V neposlednom rade dovolací súd pripomína, že pokiaľ dovolateľka v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v dovolaní namietala, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, tak nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (judikát R 24/2017) a navyše platí aj uvedené v bode 15.

18. Dovolací súd záverom považuje za vhodné zopakovať, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v oprávnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho v rozsahu dovolacích výhrad viedli k rozhodnutiu. Jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné resp. nedostatočne odôvodnené. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany konania, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

19. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

20. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) CSP.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.